

□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□

நான் இல்லத்தரசி. திருமணமாகிப் பத்து ஆண்டுகளாகின்றன. கண்ணாக்குக் கண்ணாக ஒரு மகன். காதல் திருமணமோ என பார்ப்பவர்கள் ஆச்சரியப்படும் அளவுக்குப் பாசத்துடன் இருக்கும் கணவன். இதில் ஏந்தல் சிக்கலுமே இல்லை. ஆனால் என் மனம்தான் சில நாட்களாகக் குற்ற உணர்ச்சியில் மறுகிக் கிடக்கிறது.

நான் மழுவதும் வீட்டிலேயே அடையாளம் திருக்கிறேனே என்று என வாசலை விசாலப்படுத்த விரும்பினார் என கணவர். எனக்கெனத் தனியாக லேப்டாப் வாங்கிக் கொடுத்து, ஃபேஸ்புக்கை அறிமுகப்படுத்திவதைத் தார். ஃபேஸ்புக் மூலம் என் பள்ளி, கல்வரித் தோழிகளையே ண்டும் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. இளமை திரும்பியதுபோல உற்சாகத்துடன் வலம் வந்தேன்.

இவர்களுக்கு நடுவதோன் என பள்ளித் தோழன் ஒருவனும் ஃபேஸ்புக்கில் அறிமுகமானான். ஆண், பண்பால் வறோபாடிகள் திரியாத அந்தப் பருவத்தில் என மனதுக்கினியவன் அவன். வகுப்பில் அத்தனை பண்கள் இருந்தாலும் என்னிடம் மட்டுமே பேசுவான். எதிரைச் சேய்தாலும் என்னகைக் கேட்டுத் தான் சேய்வான். என்னையாராவது, ஏதாவது சொல்லிவிட்டால் தாங்க மாட்டான். அவர்களை என்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்கவதைத் தவிட்டுத் தான் மறு வலையை பார்ப்பான்.

அப்பாவின் வலையை காரணமாக நாங்கள் வறோ ஊருக்குச் சென்றுவிட்டதால் அவனுடன்

தொடர்பே அற்றுப்போயிற்று. ஆனால் அவனை ஃபேஸ்புக் மீட்டித் தந்தது.

00000000 00000000

பத்து வயதில் பார்த்தவன்கை கிட்டத்தட்ட 25 ஆண்டுகள் கழித்து ஃபேஸ்புக்கில் பார்த்த போது பரவசமாக இருந்தது. போன் நம்பர் வாங்கிப் பிசினான். என்னவோ நேற்றுதான் சனி, ஞாயிறு பள்ளி விடும்முறை முடிந்து இன்று பார்த்துக்கொண்டது போல அதனை உரிமையுடன் இருந்தது அவன் பிச்சு. பரஸ்பர நல விசாரிப்புகள் முடிந்து, பழைய கதைகளைப் பிச்சித் தீர்த்தோம். தினமும் கணவரும், மகனும் கிளம்பியதும் எங்கள் பிச்சு ஆரம்பித்துவிடும். மூதல் நாள் விட்ட இடத்தில் இருந்து பிச்சைத் தொடங்குவோம்.

பிச்சு சலித்துப்போன ஒருநாளில் இருவரும் சந்தித்தால் என்ன என்று தோன்றியது. பள்ளித் தோழனைப் பார்க்கச் செல்கிறேன் என்றால் கணவர் என்ன நினைத்துக்கொள்வாரோ என்று தோழி வீட்டுக்குப் போவதாகச் சொல்லிவிட்டு கிளம்பினேன். நகரின் முக்கிய ரெஸ்டாரெண்டில் டிபிள் புகச் செய்திருப்பதாகச் சொன்னான். எனக்காக வாசலிலேயே காத்திருந்தவனை, திரத்தில் இருந்தே பார்த்துவிட்டேன்.

நெற்றியில் படர்ந்த முடியும், கண்களில் சிரிப்புமாக எதிர்கொண்டவனைப் பார்த்து ஒரு நிமிடம் ஆடிப்போனேன். “அடப்பாவி, இவ்வளவு அழகா மாறிட்டியே” என்று என அதிர்ச்சியை வாய்விட்டே சொல்லிவிட்டேன். அதைக் கேட்டுச் சிரித்தவன், “நீயும் தான் அனன்கைக்குப் பார்த்த மாதிரி அப்படியே இருக்கே. உன் ஓட்டைப் பல்லு எல்லாம் சரியாகிடுச்சு போல இருக்கே. குதிரை வால் கட்டை மட்டும் அப்படியே இருக்கே” என்றான். எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. இத்தனை வருடங்கள் கழித்தும் என்னை அப்படியே நினைவு வைத்திருக்கிறானே என்று பெருமிதமாகவும் இருந்தது. அவன் பிச்சு, அன்றைய உணவுக்கு சுவைகட்டியது. பிரியும் போது எதேச்சையாகக் கைகுலுக்கினான். அவன் இயல்பாக இருந்தானா என்று தெரியவில்லை. எனக்குக் குறுகுறுப்பாக இருந்தது. அதை மறத்துப் பிச்சு விடப்பெற்றேன்.

00000000 000000 000000000000

அடுத்த வாரம் வந்தான் பிறந்தநாள் என வாழ்வையே திசுமாற்றும் என்று நான் நினைக்கவே இல்லை. மூதல் நாள் நள்ளிரவு அவனிடமிருந்து ‘செல்லக் கூட்டிக் கு

பிறந்த நாள் வாழ்த்துகள் என்று குறுஞ்செய்தி வந்தது. அதைப் படிக்கும்போது கோபமும், மகிழ்ச்சியும் சேர்ந்தே தோன்றின. வேலைப்பளுவால் என்கணவர் என்பிறந்த நாளையே மறந்துவிட்டிருந்தார். காலபிங்கொத்து அனுப்பித்தன் வாழ்த்தைப் பதிவு செய்தான் அவன். நாங்கள் வழக்கமாகச் சந்திக்கும் ரெஸ்ட்ரெண்டுக்கு வரச்சொன்னான். கண்ணை மூடச் சொல்லி, என்கிரலில் மோதிரம் அணிவித்தான். மறுக்க முடியாமல் நின்ற என்னைப் பரிசுகளால் திணறடித்தான். கண்களில் ஏக்கத்துடன் விடை கொடுத்த அவனைப் பிரிய மனசே இல்லை. என்மீது பிரியமாக இருக்கும் அவனுக்கு ஏதாவது செய்ய வேண்டுமே என்ற உந்துதலில் அவனை மூத்தமிட்டனே. மறுப்பதேமின்றி ஏற்றுக்கொண்டான்.

ஆனால் அந்த ஒரு செயல் என்னை வாட்டி வதகைக்கிறது. வீட்டு திரும்பியதும் அவன் போன் செய்தான். நான் அழைப்பை மறுத்துவிட்டனே. எது என்னை அவன் பக்கம் ஈர்த்தது? கணவனின் அன்பே அபரிமிதமாக இருக்கும்போது

எங்கே நான் தோற்றனே? அவன் நண்பன்தான், ஆனால் அதற்கென்று இருக்கும் எல்லையை மறந்துபோனனோ?

கணவரிடம் மறத்ததுதான் முதல் படி என்று தோன்றுகிறது. “இந்தாமமா, உன் ஃபர்ஸ்ட் லைன்ல இருக்கார்” என்று என்கணவர் தொலைபேசியை என்னிடம் தந்தபோது, கைகள் நடுங்குவதைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. அதுதான் நான் அவனிடம் கட்சையாகப் பேசியது. ஃபேஸ்புக் கணக்கை ரத்து செய்துவிட்டனே. அவன் நம்பரை என்கபோனில் இருந்தும் அழித்துவிட்டனே. ஆனால் மெல்ல மெல்லக் கொல்லும் அவன் நினைவுகளை என்ன செய்வதென்று திரியாமல் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறனே.

-தி இந்து (ஜனவரி 5, 2014)